

U čijeg Isusa vjerujem?

Najvažnije pitanje koje kršćanin sebi može i treba postaviti jest: *Vjeruješ li stvarno u Isusa ili se jednostavno držiš „stranačke linije“ za koju si se pretplatio vjerovati?* Nažalost, najčešće se i ponašamo kao da smo članovi neke stranke koja nam govori što i kako ćemo vjerovati i kojoj s vremena na vrijeme uplatimo našu članarinu. Od te stranke smo pokupili ono što nam se sviđa i na temelju toga stvaramo slike koje imamo o Isusu. Kao djeca razmišljamo da je Isus nekakva dobra dadilja koja nam dijeli savjete da slušamo mamu i tatu, da idemo u crkvu, da učimo u školi... Onaj tko se odvaži na studij teologije stvara sliku Isusa kao nekakvog svevladara u kojem je sve sadržano, neko svemirsko nadbiće u kojem se sve kreće,... Ako o njemu nimalo ne razmišljamo javlja nam se slika strogog suca koji će, pošto umremo, prosuditi i odvagnuti naša dobra i loša djela te nas na temelju njih poslati u raj ili pakao,... Ako se odvažimo na dokumente koje Crkva pred nas stavlja, onda naš Isus postaje mnoštvo raznih dogmi i vjerovanja koja ne razumijemo, ali za koje govorimo da čvrsto vjerujemo u njih. I onda odgovor na ono najvažnije pitanje postaje porazna činjenica da sam dio nečega velikog i divnog, ali nečega što me uopće životno ne dotiče.

U kakvog i kojeg Isusa vjerujem? U kakvog i kojeg Isusa trebam vjerovati? O tome nam uvijek iznova viče Liturgijska godina. Vrlo jasno i nedvosmisleno pred nas stavlja Isusa kojeg istina ne poznajem, ali kojeg imam priliku upoznati. Božićno vrijeme je prošlo. Ona radost radi dolaska Isusa na svijet je iza nas. Ulazimo u Vrijeme kroz godinu, vraćamo se u svakodnevnicu. Ta riječ, svakodnevnicu, riječ je koja umara. Ako je nešto svakodnevno, onda se to ponavlja, postaje dosadno, sumorno, teško,... Pa ipak, Vrijeme kroz godinu nije vrijeme koje se ponavlja. To je vrijeme rasta nečega novoga. Ono što smo upoznali i dobili u Božićnom vremenu, sada ima priliku rasti i razvijati se. A što smo dobili? Dobili smo Boga koji je postao čovjek, dobili smo Isusa. Taj Isus nije poput naših slika o njemu. On je čovjek proturječja: često je postio, a nazivali su ga pijanicom i proždrljivcem; jako blag u nastupu, a protjerao je trgovce iz Hrama; oštro osuđivao svaki grijeh, a bio prijatelj carinika i grešnika; govorio o Kraljevstvu, a bježao od svakog oblika vlasti,... Ono što se u meni treba razviti jest upravo svijest da je taj Isus postao poput mene, došao na razmeđu života – moga života. I nemam ga gdje drugo tražiti nego u sebi samome: u mojim vrlinama, talentima, kvalitetama, ali i u mojim pogreškama, manama i grijesima. Slika koju drugi ima o Isusu može mi više naškoditi nego pomoći da uistinu povjerujem u Njega.

Naravno da zajednica kojoj pripadam čuva i njeguje ono u što trebam vjerovati, ali prestanimo konačno biti članovi stranke koja govori o Isusu, a počnimo živjeti vjeru, vjeru u Isusa.